

Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, *în fond după casare*, prin Sentința, nr..X. din 14 mai 2012, a respins excepțiile lipsei calității procesuale pasive, a inadmisibilității și a lipsei de interes, ca neîntemeiate.

Totodată, a admis, în parte, acțiunea completată formulată de reclamantă, a anulat, în parte, Decizia de impunere nr.X/ 29.02.2008 și Decizia nr.430/19.12.2008 în privința sumelor de X lei (impozit pe profit stabilit suplimentar pentru activitatea de pariuri sportive) și de X lei, reprezentând accesorii acestui debit propriu-zis stabilit suplimentar în sarcina reclamantei, a respins celelalte capete de cerere, ca neîntemeiate, obligând pârâta la plata sumei de X lei (onorariul avocat, expert și taxă de timbru) proporțional celor stabilite prin prezenta, către reclamantă.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

Cu -privire la excepțiile lipsei calității procesuale pasive, a inadmisibilității și a lipsei de interes, prima instanță a apreciat că sunt neîntemeiate, având în vedere faptul că există o identitate între persoanele chemate în judecată ca pârâte și persoanele emitente ale actelor administrativ-fiscale atacate, precum și împrejurarea că solicitarea de restituire a sumelor pretins încasate ca nelegale, respectiv de efectuare a operațiunii de compensare, constituie apărări împotriva actelor atacate, emise de către pârâți, astfel încât în situația constatării drept întemeiate a unor astfel de susțineri față de pârâți ar conduce la anularea actelor emise în privința reclamantei.

De asemenea, a apreciat că solicitarea reclamantei privind constatarea intervenirii compensării creanțelor nu poate fi respinsă ca inadmisibilă, având în vedere că o asemenea solicitare a fost invocată ca motiv de nelegalitate a actelor administrativ-fiscale atacate în prezenta cauză, iar nu ca solicitări distincte, independente de actele atacate, raționamentul fiind identic și în privința solicitării de restituire a unor sume pretins plătite în plus pârâților de către reclamantă.

În plus, cu privire la excepția lipsei de interes invocată cu privire la solicitarea reclamantei de anulare a punctului 3 din decizia de soluționare a contestației a avut în vedere împrejurarea că reclamanta are interesul de a critica legalitatea unei soluții dată de către organul de soluționare a contestației, prin prisma argumentelor invocate în admiterea acestei contestații.

Pe fondul cauzei, prima instanță a reținut, în esență, că cererea reclamantei, astfel cum a fost completată, este întemeiată, în parte, sub aspectul sumelor de X lei (impozit pe profit stabilit suplimentar pentru activitatea de pariuri sportive) și de X lei reprezentând accesorii acestui debit propriu-zis stabilit suplimentar în sarcina reclamantei, urmând a fi anulată în parte decizia de impunere nr.X/ 29.02.2008 și decizia de soluționare a contestației fiscale emisă sub nr.430/19.12.2008, sub acest aspect.

Prevederile art.18 din Legea nr.571/2003 și pct. 11 din Titlul II al H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal au fost interpretate și aplicate eronat de către organele fiscale, având în vedere următoarele:

Potrivit acestor dispoziții intră sub incidența prevederilor art. 18 din Codul fiscal contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, încadrați potrivit dispozițiilor legale în vigoare; aceștia trebuie să organizeze și să conducă evidența contabilă pentru a se cunoaște veniturile și cheltuielile corespunzătoare acestor activități. La determinarea profitului aferent acestor activități se iau în calcul și cheltuielile de conducere și administrare și alte cheltuieli comune ale contribuabilului, proporțional cu veniturile obținute din aceste activități.

În cazul în care impozitul pe profitul datorat este mai mic decât 5% din veniturile obținute din aceste activități, contribuabilul este obligat la plata unui impozit de 5% din aceste venituri. Acesta se adaugă la valoarea impozitului pe profit aferent celorlalte activități, impozit calculat potrivit prevederilor titlului II din Codul fiscal. Veniturile care se iau în calcul pentru aplicarea cotei de 5% sunt veniturile aferente activităților respective, înregistrate în conformitate cu reglementările contabile.

Prin urmare în interpretarea sintagmei de „venituri obținute din aceste activități” se impune concluzia că în mod corect reclamanta a susținut prin contestația fiscală faptul că din încasările acesteia urmează a fi scăzute cheltuielile aferente premiilor acordate jucătorilor față de împrejurarea că prin art.18 din Legea nr.571/ 2003 privind Codul fiscal și H.G. nr.44/2004 - punctul 11 din Normele de aplicare, este reglementată modalitatea de stabilire a impozitului pe profit pentru societățile care au ca obiect de activitate pariuri sportive,

fără însă ca legiuitorul să definească noțiunea de venituri realizate din aceste activități, semnificativ fiind faptul că această activitate este una aparte fiind în fapt guvernată de o lege specială, respectiv H.G. nr.251/1999, dispoziție care nu a fost abrogată în mod expres.

Deoarece nici Legea nr.571/2003 și nici H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal nu conțin precizări cu privire la definirea unor termeni din cuprinsul lor, în mod întemeiat urmează a se efectua raportarea pentru verificarea legalității actelor atacate la acte normative emise anterior acestora, care fac referire la aceiași termeni utilizați în cuprinsul Codului Fiscal și a Normelor sale de aplicare.

În acest sens, s-a reținut că prin Precizarea nr.9634/16 septembrie 1997 pentru aplicarea art.3 alin.3 din O.G. nr.14/1997, cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1997, însăși Ministerul Finanțelor a reglementat, stabilit și legiferat înțelesul noțiunii veniturilor realizate din activitățile privind organizarea jocurilor de noroc.

Prin urmare, prima instanță a reținut că în ambele acte normative se utilizează aceeași expresie și anume "venituri realizate" definite de către Ministerul Finanțelor ca diferență între totalul rulajului încasărilor pentru fiecare joc și totalul premiilor acordate jucătorilor, apreciind astfel ca nefiind posibilă interpretarea diferită a aceleiași noțiuni care definește o bază de calcul a unei taxe sau a unui impozit cu privire la același domeniu de activitate, cu atât mai mult cu cât o interpretare ca aceea a organelor fiscale nu se regăsește expres formulată nici în Legea nr.571/2003 și nici în Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr.44/2004, expertul contabil având aceeași opinie.

În cauză, prima instanță a avut în vedere și soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-o cauză similară.

Cu privire la cuantumul sumelor stabilite în mod nelegal de către organele fiscale în sarcina reclamantei, prima instanță a reținut concluziile raportului de expertiză întregite cu răspunsul comunicat ulterior instanței, cu privire la perioada care a făcut strict obiectul controlului în această privință.

Referitor la solicitările reclamantei privind restituirea, îndreptarea erorilor materiale și respectiv compensarea, ca motive de

nelegalitate a sumelor stabilite în mod suplimentar în sarcina reclamantei, prima instanță a reținut că sunt neîntemeiate.

Astfel, referitor la impozitul pe veniturile nerezidenților - persoane juridice în suma de X lei aferent anului 2006, s-a apreciat că în mod corect s-a reținut de către pârâți faptul că după data aderării României la Uniunea Europeană - 01.01.2007 sunt scutite de impozit pe veniturile nerezidenților, dividendele plătite de o persoană juridică română unei persoane juridice rezidente într-un alt stat membru, dacă îndeplinesc condițiile impuse de prevederile legale, împrejurare care a determinat respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată pentru suma de X lei reprezentând impozit pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane juridice.

Referitor la suma de X lei reprezentând impozit pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane juridice și suma de X lei reprezentând impozit pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane fizice, prima instanță a reținut că pentru dividendele plătite asociațiilor Mastrek Kft din Ungaria și Mondea Investment din Luxemburg în perioada 15.04.2005 - 30.01.2007, societatea reclamantă nu a reținut impozitul pe veniturile nerezidenților, ci impozitul pe venit, organele de inspecție stabilind prin decizia de impunere impozitul pe veniturile nerezidenților persoane juridice în suma de X lei și impozit pe venit în suma de - X lei (persoane fizice).

Din suma totală de X lei, prima instanță a reținut că suma de X lei a făcut obiectul capitolului 111.2.1 din decizia de soluționare a contestației (respectiv fiind admisă contestația pentru acest capăt de cerere și anulată parțial decizia de impunere nr.X/ 29.07.2008 pentru impozitul pe veniturile persoanelor juridice nerezidente, în suma de X lei, precum și pentru majorările în suma de X lei aferente impozitului pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane juridice, în baza principiului *accessorium secjuitur principale*), iar suma de X lei a făcut obiectul capitolului III.2.2. din aceeași decizie (sumă pentru care a fost respinsă conform celor reținute anterior contestației reclamantei urmare a constatării împrejurării că aceste dividende au fost plătite în anul 2006), astfel că impozitul pe veniturile nerezidenților - persoane juridice asupra căreia pârâta Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor s-a pronunțat a fost exclusiv suma de X lei.

De asemenea, în ceea ce privește dividendele plătite asociatului-persoană fizică creată, prima instanță a avut în vedere că reclamanta nu a reținut impozitul pe veniturile nerezidenților în cota de 5% în anul 2002 și în cota de 15% în anii 2003 și 2004, ci exclusiv impozit pe venit, în cota de 5% în anii 2002 și 2003 respectiv în cota de 10% în anul 2004, organele de inspecție stabilind prin decizia de impunere impozitul pe veniturile nerezidenților - persoane fizice în suma de X lei și impozit pe venit în suma de -X lei.

În plus, prima instanță a reținut, față de impozitul pe veniturile nerezidenților - persoane fizice suplimentar stabilit în sarcina societății, că reclamanta își însușește suma de X lei, astfel că impozitul pe veniturile nerezidenților - persoane fizice contestat de societate și analizat în continuare de către pârâtă a fost suma de X lei.

Pentru sumele menționate, respectiv X (persoane juridice) lei și X lei (persoane fizice), organul de soluționare a contestației a reținut că nu s-au prezentat motive de fond, ci a solicitat luarea în considerare a sumelor achitate anterior în plus în alt cont decât cel indicat prin decizia de impunere, apreciind că nu se poate substitui reclamantei în privința motivațiilor formulate astfel că în mod corect a făcut aplicarea prevederilor legale, respingând ca nemotivată contestația formulată pentru suma de X lei, reprezentând impozit pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane juridice și suma de X lei reprezentând impozit pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane fizice.

Referitor la suma de X lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane fizice și suma de X lei reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile obținute de nerezidenți - persoane juridice, asupra datorării majorărilor de întârziere aferente impozitului pe veniturile persoanelor nerezidente, în mod eronat declarat și plătit ca impozit pe veniturile din dividende, în condițiile în care, prin contestația formulată, societatea solicita îndreptarea erorii materiale, prima instanță a reținut că aferent dividendelor repartizate asociaților - persoana fizică creată și Mastrek Kft din Ungaria și Mondea Investment din Luxemburg, reclamanta, în mod eronat a reținut și declarat, în perioada 01.10.2002 - 31.10.2007, impozitul pe veniturile din dividende în suma de X lei și

respectiv X lei, în loc de impozit pe veniturile persoanelor nerezidente.

Organele de inspecție fiscală, prin decizia de impunere contestată, au stabilit în sarcina societății majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile persoanelor nerezidente, fără să țină seama de sumele mai sus menționate, stabilind la capitolul privind impozitul pe veniturile din dividende - pagina 5 din Decizia de impunere nr.X/2008, sumele de - X lei și - X lei plătite în plus de societate, menționate cu semnul minus, sume în raport de care prin prezenta acțiune reclamanta a solicitat fie restituirea, fie îndreptarea erorilor materiale, fie constatarea intervenirii operațiunii de compensare de drept.

Față de majorările de întârziere în suma de X lei aferente impozitului pe veniturile nerezidenților - persoane juridice și majorările de întârziere în suma de X lei aferente impozitului pe veniturile nerezidenților - persoane fizice, stabilite prin decizia de impunere, societatea a declarat că își însușește majorările de întârziere în suma de X lei și respectiv X lei, contestând exclusiv diferența în sumă de X lei și respectiv în sumă de X lei. În acest sens, la stabilirea impozitului pe veniturile nerezidenților - persoane fizice, organele de inspecție fiscală nu au ținut seama de faptul că în mod eronat societatea a reținut aceste sume cu titlu de impozit pe veniturile din dividende, stabilind în mod eronat impozitul pe veniturile nerezidenților suplimentar și accesoriile aferente.

Prima instanță a reținut că societatea reclamantă a solicitat corectarea erorilor materiale provenind din plata sumelor cu titlu de impozit pe veniturile nerezidenților, în contul bugetar corespunzător impozitului pe veniturile din dividende, cerere care a fost calificată în mod corect drept o cerere de îndreptare a erorilor materiale, conform art.114 alin.(4) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală. A fost desființată, în mod corect, decizia de impunere pentru sumele de X lei și X lei, reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile obținute de nerezidenți persoane fizice și juridice, urmând ca organele de inspecție fiscală, prin altă echipă să emită un nou act administrativ fiscal, cu recalcularea majorărilor de întârziere aferente impozitului pe veniturile nerezidenților, conform acestor considerente și a prevederilor legale.

Prima instanță a reținut că reclamanta nu s-a adresat organelor fiscale fie în vederea restituirii sumelor constatate a fi plătite în mod eronat în alte conturi decât acelea indicate prin decizia de impunere, fie a compensării între aceste din urmă sume și debitele constatate a fi datorate prin aceeași decizie de impunere, astfel încât să dea posibilitatea organului fiscal să analizeze pretențiile acesteia iar soluția dată acestor cereri să poate fi eventual ulterior cenzurată pe calea contenciosului administrativ-fiscal, prin urmare refuzul organelor fiscale de a statua asupra cererilor de restituire, compensare sau îndreptare a erorilor materiale nu poate fi considerat drept unul nejustificat și exprimat cu exces de putere.

Pe de altă parte, faptul că ulterior organele fiscale vor reține eventual că astfel de sume sunt într-adevăr datorate reclamantei, ca plătite în afara dispozițiilor legale privind stabilirea impozitului pe venit, nu poate afecta legalitatea stabilirii sumelor criticate în această materie și reținute a fi datorate de către reclamantă, ci exclusiv asupra exigibilității acestora.

De asemenea, ulterior emiterii titlului de creanță, compensarea are rolul de a stinge în mod reciproc până la concurența celei mai mici, a creanțelor astfel calculate și reținute în sarcina, respectiv, beneficiul fiecăreia dintre părți, nefiind încălcat principiul reglementat de art.7 din O.G. nr.92/2003, aplicabil în prezenta cauză la momentul scadenței titlului de creanță, conform dispozițiilor art.136 alin.(I) și art.141 alin.(2) din O.G. nr.92/2003 care, coroborate, conduc la înlăturarea celorlalte cereri din acțiunea completată ulterior, acestea fiind neîntemeiate.

2. Calea de atac exercitată

Împotriva Sentinței nr..X./ 14.05.2012 a Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal a formulat recurs Agenția Națională de Administrare Fiscală, considerând-o netemeinică și nelegală și invocând ca temei legal dispozițiile art.304 pct.9 și art.304¹ Cod procedura civilă.

În motivarea căii de atac se arată că hotărârea recurată este dată cu aplicarea greșită a legii, respectiv a dispozițiilor art.18 din Legea nr.571/2003, pct.II din H.G. nr.44/2004, art.66 din H.G. nr.251/1999.

În esență, se susține că în cazul aplicării cotei de 5% din veniturile aferente activității de pariuri sportive, se impunea a fi avut în vedere faptul că prin venituri se înțelege suma totală încasată înainte de deducerea premiilor și a celorlalte cheltuieli, astfel cum prevăd dispozițiile art.66 din H.G. nr.251/1999

În situația în care din baza de impozitare pentru aplicarea impozitului pe venit de 5% s-ar deduce premiile acordate jucătorilor, societatea nu s-ar mai afla niciodată în situația în care să aplice impozitul pe venit de 5%.

Referitor la soluția care vizează cheltuielile de judecată, se susține că în mod greșit instituția pârâtă a fost obligată la plata acestora, întrucât nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.274 alin.I din Codul de procedură civilă, hotărârea nefiind irevocabilă.

Intimata-reclamantă a formulat o întâmpinare și concluzii scrise, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând legalitatea și temeinicia hotărârii recurate și combătând criticile recurente.

În esență, se menționează că probele administrate în cauză, inclusiv concluziile expertizei contabile judiciare contrazic în totalitate susținerile recurente, fiind în sensul că baza de impozitare trebuie calculată ca diferență dintre veniturile încasate de la jucători și premiile acordate acestora, conform Precizărilor nr.9634/ 16.09.1997 pentru aplicarea prevederilor art.3 alin.(3) din O.G. nr.13/1997 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1997.

Se invocă în apărare și jurisprudența transpusă în Sentința civilă nr.1950/2005, într-o speță asemănătoare, în dosarul nr.416/2005, înregistrat pe rolul Curții de Apel .X., irevocabilă prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, despre care se arată că întărește aserțiunile reclamantei în ceea ce privește stabilirea bazei de impozitare pentru calculul impozitului pe venit în cotă de 5% și infirmă susținerea eronată a organelor fiscale în sensul că premiile acordate clienților reprezintă o cheltuială de exploatare care se include în baza de impozitare.

Cu privire la criticile referitoare la greșita acordare a cheltuielilor de judecată, acestea sunt apreciate ca nefondate, întrucât în cauză există culpa procesuală a recurente-pârâte.

3. Soluția instanței de recurs

Înalta Curte, analizând recursul în raport de criticile formulate, de dispozițiile legale incidente, apreciază că acesta este fondat, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

Problema de drept care se impune a fi rezolvată în cauza de față vizează modul de calcul al bazei de impozitare în cazul activităților

de pariuri sportive, în ceea ce privește „impozitul de 5% aplicat asupra acestor venituri realizate” pentru determinarea impozitului pe profit impus de dispozițiile art.18 din Legea nr.571/ 2003, care prevăd următoarele: „contribuabilii care desfășoară activități de natura..., cazinourilor sau pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere și la care impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective, sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri realizate”.

Pe de o parte, autoritatea recurentă susține că impozitul pe venit în cuantum de 5% se calculează prin aplicarea acestei cote asupra veniturilor totale obținute din activitatea de pariuri sportive, fără a scădea premiile acordate.

Pe de altă parte, intimata-reclamantă susține că premiile acordate jucătorilor nu trebuie incluse în baza de impozitare, așa cum vădit greșit au procedat organele fiscale.

Din cuprinsul Deciziei nr.430/ 19.12.2008, contestată în cauză, rezultă că perioada supusă inspecției fiscale, în ceea ce privește impozitul pe profit prevăzut de art.18 din Legea nr.571/2003 prin aplicarea cotei de 5% asupra veniturilor, este 1.01.2004 - 31.12.2006.

Pentru rezolvarea problemei de drept menționate se impune a se stabili ce se înțelege prin noțiunea de „venituri” obținute din activitatea de pariuri sportive, cum este cazul reclamantei, în raport de dispozițiile legale incidente perioadei supusă controlului.

Potrivit pct.II din H.G. nr.44/2004 - Norma metodologică de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal: „Intră sub incidența prevederilor art.18 din Codul fiscal contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, încadrați potrivit dispozițiilor legale în vigoare; aceștia trebuie să organizeze și să conducă evidența contabilă pentru a se cunoaște veniturile și cheltuielile corespunzătoare acestor activități. La determinarea profitului aferent acestor activități se iau în calcul și cheltuielile de conducere și administrare și alte cheltuieli comune ale contribuabilului, proporțional cu veniturile obținute din aceste activități.

În cazul în care impozitul pe profitul datorat este mai mic decât 5% din veniturile obținute din aceste activități, contribuabilul este obligat la plata unui impozit de 5% din aceste venituri. Acesta se adaugă la valoarea impozitului pe profit aferent celorlalte activități,

impozit calculat potrivit prevederilor titlului II din Codul fiscal. Veniturile, care se iau în calcul pentru aplicarea cotei de 5% sunt veniturile aferente activităților respective, înregistrate în conformitate cu reglementările contabile".

Din cuprinsul dispozițiilor art.18 din Legea nr.571/2003 menționat, cât și al dispozițiilor expuse mai sus, rezultă că în ceea ce privește impozitul pe profit și implicit impozitul de 5% din venituri datorat de contribuabilii ce desfășoară activități de pariuri sportive, sunt incidente aceste prevederi legale speciale.

De asemenea, rezultă din aceste dispoziții că baza de impozitare la care se aplica procentul de 5% prevăzut de art.18 din Legea nr.571/2003 o reprezintă rulajul creditor al contului de venituri din activitatea de pariuri, fără a fi diminuat cu sumele reprezentând premiile acordate jucătorilor.

În altă ordine, conform art.66 din H.G. nr.251/1999, privind condițiile de autorizare, organizare și exploatare a jocurilor de noroc, „prin încasări brute se înțelege suma totală înainte de deducerea premiilor și altor cheltuieli".

Aceste dispoziții vizează și pariurile sportive, activitate desfășurată de societatea reclamantă și care, potrivit art.65 din H.G. nr.251/1999, se supune autorizării în condițiile acestei hotărâri.

De asemenea, pentru activitatea în cauză, art.65 menționat a prevăzut sintagma „deducere a premiilor și a altor cheltuieli", recunoscând natura de cost a premiilor, iar în Anexa nr.II a prevăzut evidențierea distinctă a încasărilor de cheltuieli.

Astfel, aceste dispoziții conduc la concluzia că referitor la activitatea de pariuri sportive pentru perioada verificată, legiuitorul a avut în vedere noțiunea de „încasări brute" sinonimă celei de „venituri brute", supuse cotei de 5% prevăzută de art.18 din Legea nr.571/2003.

Trimiterile făcute de societatea reclamantă la Precizarea nr.9634/1997 pentru aplicarea prevederilor art.3 alin.(3) din O.G. nr.14/1997 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1997, nu pot fi reținute ca întemeiate în ceea ce privește stabilirea corectă/ legală a noțiunii de venituri.

Este adevărat că potrivit art.3 alin. (3) menționat, prin „încasări totale se înțelege totalul veniturilor realizate din organizarea jocurilor de noroc, calculate ca diferență între totalul rulajului încasărilor

pentru fiecare joc și totalul premiilor acordate jucătorilor, în limitele prevăzute de lege".

Însă, dispozițiile din O.G. nr.14/1997 se referă la o taxă ce constituie venit la bugetul de stat cu influență asupra rectificării bugetului de stat pe anul 1997.

Acest act normativ a legiferat în domeniul bugetului de stat, fără a depăși sfera de abilitare acordată conform art.I lit.a) din Legea nr.134/1997 și a avut caracter temporar.

O.G. nr.14/1997 a fost aprobată cu modificări prin Legea nr.29/1998, producând efecte juridice până la aprobarea sa.

Odată cu aprobarea sa cu modificări, aceasta a trecut din sfera actelor executivului în sfera actelor legislativului, transformându-se în lege și continuând să producă efecte juridice, într-adevăr, însă având caracter temporar, a produs efecte doar temporare și numai în domeniul bugetului de stat pentru anul 1997, astfel cum s-a reținut anterior.

Cum Precizarea nr.X/1997 a fost dată în aplicarea art.3 alin.(3) din O.G. nr.14/1997, este evident că asemeni acestui act normativ, a produs efecte juridice tot temporar și numai în domeniul care privește bugetul de stat și implicit al taxei care constituie venit la bugetul de stat instituită pentru jocurile de noroc organizate pe teritoriul României.

Prin urmare, această Precizare nu poate fi luată în considerare pentru a se stabili ce se înțelege prin noțiunea de „venituri" la care se aplică impozitul în cotă de 5% din veniturile din activitatea de pariuri sportive, la care face trimitere legiuitorul prin dispozițiile speciale ale art.18 din Codul fiscal menționate.

Față de aceste aspecte, toate aserțiunile reclamantei cu privire la noțiunea de venituri asupra cărora se aplică cota de 5% prevăzută de dispozițiile art.18 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, sunt lipsite de suport legal.

În concluzie, impozitul pe venit de 5% se aplică asupra veniturilor totale realizate de reclamantă din activitatea de pariuri sportive, fără ca acestea să fie diminuate prin acordarea premiilor sau altor cheltuieli.

Prin urmare, se reține ca legală calcularea impozitului pe profit minim aferent activității de organizare a pariurilor sportive, prin aplicarea cotei specifice asupra veniturilor, astfel că soluția instanței de fond prin care s-a anulat în parte Decizia de impunere

nr.X/2008 și Decizia nr.430/2008 în privința sumelor de X lei - impozit pe profit și X lei - accesorii acestui debit, este netemeinică și nelegală, motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 din Codul de procedura civilă fiind îndeplinit în cauză.

În consecință, se impune respingerea acțiunii și în privința acestor sume, urmând a se face aplicarea art.274 Cod procedura civilă, în sensul respingerii cererii privind cheltuielile de judecată, astfel că nu mai subzistă criticile legate de acestea.

Trimiterile intimătei-reclamante la concluziile raportului de expertiză, reținute și de instanța de fond în mod eronat nu pot fi apreciate ca fiind fondate, întrucât verificarea și interpretarea dispozițiilor legale incidente în cauză revine judecătorului, astfel că interpretând dispozițiile legale și concluzionând în sensul interpretării personale, expertul contabil desemnat și-a depășit domeniul de expertiză, imixtionându-se într-un domeniu rezervat constituțional judecătorului cauzei.

Referitor la Decizia nr.3716/ 31.10.2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție menționată de reclamantă și reținută, de asemenea, și de instanța de fond ca relevantă în soluționarea cauzei de față, instanța de recurs apreciază că aceasta nu reprezintă o jurisprudență constantă și consacrată cu privire la problema de drept ivită și în acest litigiu.

Această decizie reprezintă o decizie de speță, singulară, care nu a fost în măsură să contureze o jurisprudență unitară a secției de specialitate, de contencios administrativ, a instanței supreme, în problema de drept menționată.

Mai mult, raționamentul instanței care a pronunțat decizia menționată întemeiat, în esență, pe dispozițiile Precizării nr.9634/ 16.09.1997, este diferit de cel al prezentei instanțe de recurs cu referire la aceleași precizări, acesta fiind expus anterior fără a se mai considera necesar a fi reluat, astfel că această situație poate declanșa mecanismul de interpretare și aplicare unitară a legii pe teritoriul României prevăzută de art.329 din Codul de procedură civilă.

Față de cele expuse, apărarea intimătei-reclamante bazată pe această decizie nu poate fi reținută.

Astfel, având în vedere toate aceste considerente, înalta Curte reține că, potrivit art.312 alin.(1), teza I-a, alin.(3) din Codul de procedură civilă, art.20 din Legea nr.554/2004, modificată și completată, recursul este întemeiat, soluția instanței de fond urmând a fi modificată în sensul că se va respinge acțiunea și în privința

sumelor de X lei - impozit pe profit și X lei - accesorii acestui debit, precum și cererea privind cheltuielile de judecată, fiind menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr..X. din 14 mai 2012 a Curții de Apel .X. - Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința recurată, în sensul că respinge acțiunea și în privința sumelor de X lei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar pentru activitatea de pariuri sportive și de X lei, reprezentând accesorii debitului, precum și cererea privind cheltuielile de judecată.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 11 decembrie 2013.